

**Bragt i Jyllandsposten d. 8. marts 2019:
Uligeløn er et grimt levn fra fortiden**

Arbejde af samme værdi skal lønnes lige, lyder vores over 40 år gamle ligelønslov. Alligevel får ansatte i typiske kvindefag langt lavere løn end dem i mandefag. Problemet kalder på, at politikerne tager ansvar.

Af Elisa Rimpler, formand for BUPL, Mona Striib, formand for FOA, Grethe Christensen, formand for Sundhedskartellet og Benny Andersen, formand for Socialpædagogerne

Vi kan vælge at gøre ingenting. Lade stå til. Vende det blinde øje til som samfund. Så sker det af sig selv. Godt nok vil der gå et halvt århundrede mere. Men da vil forskellen mellem mænd og kvinders løn være udlignet. I hvert fald hvis løngabet mindskes i samme takt som i de seneste år. Eller, vi kan beslutte, at det skal være slut med uligeløn og gøre op med det urimelige i, at der skal gå hele 50 år endnu, førend de 13,1 procent, som kvinder i dag tjener mindre end mænd, er svundet til et rundt nul.

Vi har ad flere omgange appelleret til politikerne på Christiansborg. Og vi gentager gerne her: Nutidens politikere bliver nødt til at gøre op med konsekvenserne af fortidens kedelige kvindesyn, hvor kvindens indkomst blev anset som et supplement. Altså til mandens, forstås. Familiens hovedforsørger.

Kan I høre, hvor absurd det forekommer her i 2019? Hvor meningsløst det er i et samfund, der bryster sig af at være langt fremme på ligestillingsområdet? Når masser af familier i øvrigt kun består af en forsørger? Når kvinder generelt har et højere uddannelsesniveau end mænd? Når der er hårdt brug for ansatte inden for omsorgsfag?

Det er virkelig svært i dagens Danmark at finde gode argumenter for, at mennesker – mænd som kvinder – der hver dag støtter, udvikler og plejer børn, ældre, syge og sårbare, skal have mindre i løn, alene fordi de arbejder inden for de "klassiske kvindefag." Fag, der lønmæssigt endnu i dag lider under, at de blev indplaceret på markant lavere løntrin end de traditionelle mandefag, da man gennemførte Tjenestemandereformen i 1969.

Nu har vi i mere end 40 år har vi haft en ligelønslov i Danmark, som skal sikre lige løn for lige arbejde. Men hvad der ikke lader til at være en del af den kollektive bevidsthed, er, at loven også lyder, at der skal gives lige løn for arbejde af samme værdi. Derfor virker det helt forkert, at der er lønforskelle på 10, 20 og helt op mod 30 procent mellem typiske mande- og kvindefag, selv om uddannelserne bag er lige lange.

Skal vi som samfund leve op til lovens ånd, bliver vi nødt til aktivt at bidrage til at mindske løngabet. Danskerne er ikke i tvivl. I en undersøgelse, som Epinion har gennemført, mener 77 procent, at politikerne bør prioritere at finde en løsning på lønforskellen mellem kvindedominerede og mandedominerede fag. I høj eller meget høj grad, mener 56 procent.

De offentligt ansatte har allerede udvist ansvar og sammen taget det første skridt mod at mindske løngabet. Ved de seneste overenskomstforhandlinger, OK18, rejste lønmodtagersiden for første gang nogensinde et fælles krav om, at der blev afsat en særlig ligelønspulje. Et krav, som blev imødekommet af arbejdsgiverne, og som gav et mindre lønløft til ansatte i de lavtlønnede kvindefag. Men det er langt fra nok. Vi kan nemlig ikke - som svaret fra beskæftigelsesminister Troels Lund Poulsens hidtil har lydt på vores appel - løse problemet gennem de offentlige overenskomstforhandlinger. Det må vi erkende. Hver gang man dér giver et særskilt lønløft til kvindefagene, tages pengene nemlig fra ansatte i klassiske mandefag på det offentlige område.

Og med sine rungende 13,1 procent er løngabet ganske enkelt for stort til at kunne elimineres ad den vej.

Flere partier har allerede peget på, at folketingspolitikere bør tage ansvaret på sig og etablere en ligelønspulje. Endnu flere har forkastet forslaget, hvilket for os er ganske uforståeligt og uklædeligt. Både i dag på Kvindernes Internationale Kampdag – og samtlige af årets resterende dage.